

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobců: **a) A. P.**, nar. x, **b) nezl. A. B.**, nar. x. a **c) M. B.**, nar. x, všichni státní příslušníci Mongolska, společně t. č. bytem: x, společně zastoupených JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2013, č. j. OAM-336/ZA-14-ZA04-R3-2010 a ze dne 5. 9. 2013, č. j. OAM-211/ZA-ZA06-ZA04-R2-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně a) a b) se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 25. 9. 2013 domáhaly zrušení rozhodnutí ze dne 5. 9. 2013, č. j. OAM-336/ZA-14-ZA04-R3-2010, jímž žalovaný rozhodl, že je žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobkyně zároveň požádaly o přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce c) se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 25. 9. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5. 9. 2013, č. j. č. j. OAM-211/ZA-ZA06-ZA04-R2-2012, jímž žalovaný rozhodl, že je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“),

nepřípustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Usnesením se ze dne 16. 4. 2015, č. j. 49 Az 65/2013 – 48 soud spojil ke společnému řízení pod sp. zn. 49 Az 65/2013 řízení o žalobě žalobkyně a) a b) a řízení o žalobě žalobce c), které bylo doposud vedeno pod sp. zn. 49 Az 66/2013, neboť zjistil, že skutkový základ napadených rozhodnutí je totožný a žalobce c) je otcem nezletilé žalobkyně b) a manželem žalobkyně a).

Žalobci v žalobách ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. žalovanému vytýkali porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 5 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 10a odst. e) a § 25 zákona o azylu, jakož i ustanovení § 12 až § 14a zákona o azylu s tím, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňují. Podle jejich názoru se žalovaný opětovně dostatečně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo a nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovanému vytkli, že si sice opatřil informace o zemi jejich původu, avšak nijak nereagoval na důkazy, které žalobci v průběhu řízení předložili (konkrétně v doplnění žádosti ze dne 7. 8. 2013). Žalobci tak odkázali na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Azs 5/2011-58, s tím, že primární povinností správního orgánu je nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu, a proto i za situace, kdy je opakovaná žádost nepřípustná (pokud jde o azylově relevantní důvody), je třeba posuzovat rovněž možné důvody udělení doplňkové ochrany. Zde žalobci odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 a ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010-82 s tím, že žalovaný nepostupoval při posuzování otázky možného udělení doplňkové ochrany v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle žalobců žalovaný pochybil, když pouze v rámci posouzení udělení azylu dospěl k závěru, že se jedná o tvrzení, které žalobci mohli uplatnit již během prvního řízení k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval, proč tyto skutečnosti neuvedli dříve. Žalobci nejsou obeznámeni s právním řádem ČR a nevěděli, že v průběhu řízení o opakované žádosti musí také zdůvodnit, proč důvody opakované žádosti neuvedli již v průběhu prvního řízení. V neposlední řadě nezletilá žalobkyně b), která se narodila již v ČR, v Mongolsku nikdy nebyla, a proto nucené vycestování je pro ni bezesporu podstatným zásahem do jejích práv (např. dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“). Právě na případ nezletilé žalobkyně b) tak dopadá ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zde žalobci odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 11/2009. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud obě napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob v plném rozsahu. V této souvislosti odkázal na předchozí rozhodnutí v předmětné věci, tj. na rozhodnutí vydaná Krajským soudem v Hradci Králové a Nejvyšším správním soudem, jimiž byla potvrzena správnost závěrů o nepřípustnosti nové žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud žalovanému pouze vytkl, že se přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k otázce, zda od předchozího řízení do dne nového rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a neoznačil ani důkazy, z nichž ke svému závěru dospěl. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že svým povinností dostál, když si obstaral

aktuální informace o zemi původu žalobců a z jejich obsahu zjistil, že od doby první žádosti žalobců o mezinárodní ochranu bylo Mongolsko shledáno bezpečnou zemí původu, tj. zemí, v níž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, což znamená, že občané země a osoby bez státního občanství tuto zemi neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, že Mongolsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. V zemi tak nedošlo k žádné zásadní změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobci v replice na vyjádření žalovaného na žalobních námitkách setrvali.

Při soudním jednání zástupce žalobců v závěrečném přednesu uzavřel, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nepopsal svou úvahu nad otázkou bezpečnostní situace etnických Číňanů v Mongolsku, stejně jako účasti žalobce c) na činnosti politické strany v zemi původu. Podle jeho názoru proto neobstojí pouhý odkaz na zprávu o zemi původu (ze září roku 2012) spolu se suchým konstatováním, že žalobcům v případě návratu do vlasti žádná újma nehrozí. V neposlední řadě rovněž nezletilá žalobkyně b) se narodila již na území ČR a již tato skutečnost je důvodem pro to, aby byla věc zkoumána také z pohledu ustanovení § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů setrval na návrhu na zrušení obou napadených rozhodnutí.

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném přednesu shrnul dosavadní průběh k žádostem žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že žalobci předestřený příběh se odvíjí od roku 2008 až do současnosti. Již v první žádosti žalobci konstatovali, že nebyli v zemi původu pronásledováni. Jejich opakovaná žádost pak musela být odmítnuta zejména proto, že v Mongolsku jim žádné nebezpečí po návruhu do země nehrozí. Pokud se týká nezletilé žalobkyně b), pak se podle jeho názoru jedná pouze o snahu legalizovat si pobyt na území ČR. K tomuto účelu je však třeba využít institutu speciálního zákona, tj. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal.

Porovnáním příběhů uváděných žalobcem c) soud zjistil, že důvodem jeho první žádosti byly údajně politické problémy. Při podání první žádosti dne 14. 5. 2009 žalobce c) uvedl, že byl členem Demokratické strany Mongolska, jeho manželka strany opoziční [levicově zaměřené strany MACHN]. V červnu 2004 probíhaly v Mongolsku parlamentní volby a žalobce c) pracoval v místě svého bydliště pro kandidátku Demokratické strany Tungalag. V té době zjistil nekalé praktiky své strany, kterými se snažila získat volební převahu (údajně nakupovala hlasy voličů). Touto informací byl natolik pobouřen, že se svěřil své manželce, která zprávu prezentovala ve své straně. Za svoji aktivitu získala jeho žena prostory pro jejich následné podnikání. Strana žalobce c) nebyla ve volbách úspěšná a poté následoval trvalý psychický nátlak na žalobce c), ale také na jeho manželku, který skončil fyzickým napadením. Z obav o životy si vyřídili potřebné doklady k vycestování a Mongolsko legálně opustili. V případě návratu vyslovil žalobce c) obavy z pokračování represí vůči své osobě i rodině. Žalobce c) nebyl úspěšný se žalobou u příslušného krajského soudu ani s kasační stížností u Nejvyššího správního soudu. Ve druhé žádosti již žalobce c) zmínil svou diskriminaci z důvodu národnosti (jeho matka je Číňanka) a s tím související konflikty a útoky ze strany nacionalistické skupiny. Žalovaný jeho žádost jako nepřipustnou zamítl a řízení zastavil.

Žalobkyně a) i jménem nezletilé žalobkyně b) při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 3. 2008 žádné problémy neakcentovala, pouze vyslovila přání, aby v ČR mohla nadále žít. Odchod ze země původu v pohovoru konaném 17. 3. 2008 výslovně označila jako motivovaný snahou zajistit si lepší práci a výdělky, což s ohledem na ekonomickou situaci nebylo v Mongolsku možné. Žalobkyně a) rovněž připustila, že v případě návratu se ničeho neobává, pouze nemá kde bydlet. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného posuzoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 58 Az 4/2009 - 93, zamítl. Nejvyšší správní soud pak kasační stížnost žalobkyň a) a b) usnesením ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Azs 22/2010 - 144 pro nepřijatelnost odmítl, neboť v rozhodnutí krajského soudu a správního orgánu zásadních pochybení neshledal. Žalobkyně a) i jménem nezl. žalobkyně b) podala dne 14. 9. 2010 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní za důvod odchodu z vlasti označila problémy související s parlamentními volbami v Mongolsku v roce 2004. Připustila, že o těchto problémech se v řízení o první žádosti vůbec nezminila (po vyhodnocení své situace). Dodala, že v případě návratu se obává reakcí přívrženců manželovy strany a potvrdila, že zdravotní stav její i nezl. žalobkyně b) je dobrý. Žalobkyně nebyly ani v druhém řízení úspěšné a k jejich žalobě příslušný krajský soud uzavřel, že byla-li žalobkyni a) v tomto řízení nově přednesená fakta známá již v době, kdy probíhalo řízení o první žádosti a žalovanému zůstaly utajeny výlučně s přihlédnutím k jejímu postoji, pak je závěr o nepřipustnosti nově podané žádosti plně v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně byla správním orgánem řádně poučena o povinnosti uvádět skutečné okolnosti a důvody svého odchodu. Informace, které jí vedly k opakované žádosti, jí s ohledem na časovou souvislost byly v roce 2008 jednoznačně známy. Ona sama se svobodně rozhodla, jaké argumenty správnímu orgánu předloží, a proto je namístě, aby nesla odpovědnost za tento postoj. Krajský soud v Hradci Králové proto žalobu obou jmenovaných zamítl rozsudkem ze dne 9. 2. 2011, č. j. 28 Az 56/2010 - 33. Nejvyšší správní soud na to rozsudkem ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s právním závěrem, že: *„Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí ministerstva neobsahovalo žádné úvahy týkající se naplnění nepřipustnosti ve vztahu k jiným formám mezinárodní ochrany, krajský soud pochybil, pokud se pokusil úvahy ministerstva nahradit obecným poukazem na nezměněnou bezpečnostně-politickou situaci v Mongolsku. V tomto případě totiž měl s ohledem na výše citované judikatorní závěry rozhodnutí ministerstva zrušit pro nepřezkoumatelnost.“* Bez ohledu na uvedené však Nejvyšší správní soud potvrdil správnost postupu žalovaného (poté i krajského soudu) ve smyslu závěrů o nepřipustnosti nově podané žádosti. Souhlasil se zjištěním a závěry žalovaného i krajského soudu potud, že skutečnosti předložené žalobkyní (politické důvody jejího odchodu z Mongolska), byly okolnosti žalobkyni známy již v době podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Výslovně pak uvedl, že *„pokud s manželem v řízení o udělení mezinárodní ochrany vědomě zvolili strategii zamlčení politických důvodů jejich odchodu z Mongolska, nejedná se o okolnost, která by naplňovala podmínku přípustnosti žádosti ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.“* Krajský soud proto vázán právním názorem NSS rozhodnutí žalovaného svým rozsudkem ze dne 22. 6. 2012, č. j. 28 Az 56/2010 - 118, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s poukazem na nezbytnost respektovat požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí ve smyslu závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem. Na to žalovaný posoudil opakovanou žádost žalobkyň jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

V obou případech Krajský soud v Hradci Králové ve svých zrušujících rozsudcích (ze dne 29. 5. 2013, č. j. 28 Az 20/2012 - 47 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 28 Az 22/2012 - 71)

odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, s tím, že: „*Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.*“ Krajský soud žalovanému uložil, aby v dalším řízení vycházel především z požadavků Nejvyššího správního soudu, tj. aby se v dalším rozhodnutí vyjádřil způsobem umožňujícím přezkoumatelnost otázky, a to, zda v případě návratu žalobců do Mongolska jmenovaným nehrozí nebezpečí vážné újmy. Konkrétně žalovanému uložil, aby své zjištění podpořil konkrétními důkazy, a aby výsledek posouzení v novém rozhodnutí řádně objasnil.

Žalovaný v napadených rozhodnutích konstatoval, že nenalezl naprosto žádný důvod měnit své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobců, ale ani důvod vést v jejich případě další meritorní řízení a opakovaně posuzovat jimi prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tj. obavu z pronásledování žalobce c) z důvodu jeho čínské národnosti, zejména pokud v naposled vedeném řízení neuvedli žádné nové skutečnosti, které by takový postup odůvodňovaly. Ostatně okolnosti, které žalobci v současné žádosti zmínili, jim byly známy již v průběhu předchozích řízení a měli tak možnost je uvést, což se nestalo pouze v důsledku jejich vlastních zavinění. Žalovaný tak nově výše zmíněné okolnosti neoznačil jako novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. S odkazem na shromážděné informace (Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu, stav srpen 2012 a informace z Infobanky ČTK „Země světa Mongolsko“) uzavřel, že v zemi původu žalobců nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by založila opodstatněnost jejich nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud v Praze považoval závěr žalovaného, že žádost žalobců je nepřijatelná, za správný, zejména pokud žalovaný napadená rozhodnutí v této otázce řádně odůvodnil. Soud rovněž sdílel názor žalovaného, že žalobci měli využít především institutu zákona o pobytu cizinců. Na druhé straně však nemohl odhlédnout od skutečnosti, že odůvodnění napadených rozhodnutí postrádají jakoukoliv úvahu nad otázkou bezpečného návratu žalobců do země původu, tj. nad možností poskytnutí doplňkové ochrany jmenovaných ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, v posuzovaném případě konkrétně v souvislosti s nezletilou žalobkyní b). Krajský soud tak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99, dospěl k závěru, že došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a proto podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. obě napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný včas podanou a přípustnou kasační stížností, ve které namítl, že v případě zastavení řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu nemá správní orgán povinnost zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Svůj závěr opíral mimo zákonný text i o směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, avšak především o právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96.

Nejvyšší správní soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, který sjednotil do té doby nejednotnou judikaturu, z níž část dovozovala povinnost žalovaného zabývat se udělením doplňkové

ochrany v odůvodnění svého rozhodnutí i v případě, že rozhoduje o zastavení řízení (což byl v podstatě i názor krajského soudu v napadeném rozsudku). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však takovýto závěr popřel. Podle Nejvyššího správního soudu „[O]bsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. To obdobně platí i v situaci, kdy je žádost sice formálně stejná, ovšem od předcházejícího rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nepřipadá-li do úvahy ani jedna z obou alternativ, správní orgán řízení o žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

Nejvyšší správní soud tak dospěl v posuzovaném případě k závěru, že krajský soud pochybil, pokud zrušil rozhodnutí stěžovatele s tím, že měl i v případě nepřipustné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zkoumat podmínky pro možné udělení doplňkové ochrany žalobci. Vzhledem k tomu, že krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva, přičemž zároveň nerespektoval ustálenou judikaturu, Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem, přičemž mu podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl též o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze vázán ve smyslu ustanovení 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 175/2015 – 28, znovu na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 „přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany,

nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat“.

S ohledem na výše uvedené krajský soud považuje závěr žalovaného, že žádosti žalobců jsou nepřijatelné, za správný, neboť žalovaný napadená rozhodnutí řádně odůvodnil. Soud též sdílí názor žalovaného, že žalobci měli využít především institutu zákona o pobytu cizinců. Žalobce c) již při podání první žádosti akcentoval své obavy kvůli své předchozí činnosti v politické straně a nebyl se svou žádostí úspěšný. Žalovaný své rozhodnutí ohledně první žádosti dostatečně a řádně odůvodnil. Žalobkyně a) a b) se svou první žádostí o udělení mezinárodní ochrany rovněž neuspěly. Žalovaný po zhodnocení důvodů předkládaných žalobci v jejich současných žádostech o udělení mezinárodní ochrany [potíže z důvodu etnického původu žalobce c)] a po jejím porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že žalobci v současných žádostech neuvedli žádné nové důvody, jež by bez své viny nemohli uvést v předchozích žádostech, neboť uváděné potíže z důvodu etnického původu musely být žalobcům objektivně známy již v průběhu správního řízení o jejich předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, a měli tak možnost resp. povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již tehdy, pokud je považovali za natolik závažné pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze vlastního zavinění žalobců, že zmíněná údajně nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.

Krajský soud z jednotlivých žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany zjistil, že v jejich posledních žádostech nebyl uveden jiný „nový“ důvod než obava z potíží z důvodu etnického původu žalobce c), který byl ovšem žalobcům znám již v době podání jejich prvních žádostí. Za této situace jej proto nelze ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu považovat za skutečnost, která by nebyla bez zavinění žalobců předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud tak považuje za dostatečně prokázané, že žalobci ve svých posledních žádostech o udělení mezinárodní ochrany neuvedli ve smyslu § 10a písm. e) žádné nové skutečnosti, které nebyly *bez jejich vlastního zavinění* předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany, a proto jejich žádosti shledal nepřijatelnými. Za popsané situace proto žalovaný postupoval *lege artis*, když řízení o nepřijatelných žádostech o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobci nebyli ve věci úspěšní, jejich zástupkyně soudu nedoložila žádné náklady vzniklé v souvislosti s jejich zastoupením v řízení o kasační stížnosti a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1, jakož i § 110 odst. 3, věta první, s. ř. s., rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).